

KALP KIRIKLIĞI KİTABI

Ova Ceren

Eğitimsiz bir göz için fark edilmesi zor olabilir ama Ölüm, dünyamızda her daim mevcuttur; tıpkı rüzgâr, yağmur ya da fırtına gibi dokunmuştur gerçekliğimize. Saf bir gözle kutsanmış olanlar bilir ki Ölüm tek başına bir varlık değil, bir lejyondur; müritleri aramızda dolaşır, görevlerini yerine getirir. Bu elçiler bazen hata yapabilir, onların önemsiz gördüğü yanlış bir adım, faniler için ağır sonuçlar doğurabilir. Saklı Olanlar'ın gözünde sıradan bir insan hayatı nedir ki? Özenle kayda geçilmeye değecek kadar nadir ya da kıymetli midir?

***Kalp Kırıklığı Kitabı, Müneccimbaşı Sufi Çelebi'nin
Gizemli Olaylar Güncesi'nden alıntı***

Hayatım, haziran ayının bir salı akşamı altüst oldu.

Her zamanki gibi okuldan eve dönerken kapıyı ardımdan kapayıp dünyayı dışarıda bırakmak için sabırsızlanıyordum. Ama komşumuz Fiona'nın koridorda öylece oturduğunu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Hava insanı titretmeyecek kadar ılıktı, saat de misafir için fazla geç bir saatti. Zaten pek gelenimiz gidenimiz olmazdı. Genelde sadece annemle ikimiz olurduk evde. Zaman zaman uğrayan, ge-

lişigüz el saatlerde birbirini ardına beliren adamları saymazsak tabii. Annemin karşı cins konusundaki talihsiz zevki, bu fahiş fiyatlı sokağın emlak değerini düşürmeye başlamış olabilirdi.

“Sare,” dedi Fiona. Gözlerim dışında her yere bakıyordu resmen. Bir yandan da küçük kızı Dotty’yi kucığında dengede tutmaya çalışıyordu. “Tatlım.”

Tatlım kelimesi ağzından döküldüğü anda ellerim terlemeye başladı. Annemin arkadaşları genelde onun on yedi yaşındaki tuhaf, asosyal kızıyla pek ilgilenmezdi. Ama şimdi Fiona kolunu bana doğru uzatmıştı, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti, saçları darmadağındı. Bana dokununca irkilerek geri çekildim. Terliklerle ve makyaj bile yapmadan bize gelmişse kesin kötü bir şey olmuş demekti ve ben ne olduğunu duymak istemiyordum.

“Ne oluyor?” dedim, sırt çantamı çıkararak.

“Biraz içeri gelir misin?”

“Annem nerede?” diye sordum. Mevcudiyetini belli eden sorunu kurcalamaya başlamadan önce annemin nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. Neyin ters gittiğini tahmin edebilirsem, belki de çok büyük bir felaketle sonuçlanmazdı. “Evde mi?”

Fiona salonun eşliğinde dikilerek başını iki yana salladı.

Olduğum yerde hareketsiz kaldım. Boynumdaki altın kolye ağırlaştı, içimde kalan son umut zerresi de ellerimin arasında eriyip giden bir dondurma gibi yok oldu. Dotty, Fiona’nın saçını çekiştiriyordu ama Fiona kıpırdamadı. *Lanet olsun*, diye düşündüm ayaklarım beni onların peşinden odanın içine doğru götürürken. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun*. Kendi ayak seslerimin içi bomboştu. Sanki etten değil de korkudan yapılmıştım. Muhakkak bir şey olmuştu. Aklımda en kötüsü olamayacak, daha makul senaryolar kurmaya başladım. Belki de annem hastanedeydi, kötü durumdaydı ama hayattaydı. Ya da belki yine Ferit’in evine gitmişti. Şu bir türlü unutamadığı eski sevgiliye. Onun kapısında olay falan mı çıkarmıştı acaba? Belki de polis onu tutuklamıştı.

İçeri girdiğimizde Fiona, eski püskü kanepeye oturdu ve o oturur oturmaz Dotty ağlamaya başladı. “Lütfen otur.”

“Neden?”

“Lütfen,” diye yineledi. Hâlâ benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Burada olmak istemediğini fark ettim. Bu konuşmayı yapmak ya da benimle göz göze gelmek istemiyordu. Annemin sebep olduğu karmaşanın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldığı için ona biraz acıdığımı hissettim. Kalbim göğsümün içinde kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Bu çırpınış, kendimi korumam gereken o yakıcı acının habercisiydi. Başkalarını düşünmemem gerektiğine dair bir uyarı. Kendime odaklanmalıyım. Annem burada değildi ama kanepenin ucuna ilişirken Munu’nun sözleri kulaklarımda çınladı: *Kendini korumakla yükümlüsün. Yalnızca kendini önemsemelisin, başka kimseyi değil.*

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Fiona, Dotty’yi yere bırakıp yanıma doğru kaydı. Küçük kız hemen sehpanın kenarına tutunarak kendini ayağa kaldırdı. Önünde üç boş şarap şişesi sallanıyordu, ön bahçedeki Japon akça ağacının benekli yansıması cam şişelerin boyun kısımlarına vuruyordu.

Ellerimi birleştirip dizlerimin arasına götürdüm, Fiona’ya döndüm ve darbeyi karşılamaya hazırlandım.

Fiona, Dotty’nin ağzından paslanmış bir bardak altlığını çekerken dizi benimkine çarptı. “Annen...” dedi. Onun kıpırdanışından kaçınmak için yerimi değiştirdim. “Annen bir kazaya karıştı ve... ne yazık ki kurtarılamadı.” Fiona, boğazında takılı kalmış hıçkırığını bastırmaya çalıştı.

“Kaza mı?” dedim, ondan uzaklaşıp odaya sanki bana bir açıklama borçlu olan oymuş gibi bakarak. Dünden kalan bir tabak yemek bir köşede çürümeye terk edilmişti. Kanepeye dağılmış uyumsuz kırilentler, aralarına sıkışmış TV kumandası; şarap kadehleri, boş kupalar, dergi yığınlarının üstündeki ağır kesici kutuları...

“M11’de araba kullanıyormuş ve belli ki... biraz içkiliymiş,” dedi Fiona, başını olanlara inanamıyormuş gibi sallayarak. Sanki bu hiç mantıklı değilmiş gibi. Sanki annem dünyanın en mantıklı insanıymış da içki içtiğinde asla araç kullanmazmış gibi. Konuşma

sırası bana geçmiş gibi duraksadı ama benim söyleyecek sözüm yoktu.

“Polis bir saat önce beni aradı,” dedi sonunda iç çekerek.

Bu kadının annemin acil durumlarda aranacak kişisi olması içimi burktu. Annem annesini doğarken kaybetmişti, babası ise annem bana hamileyken ölmüştü. Birkaç arkadaşı vardı elbette ama ailesinden geriye kimse kalmamıştı. Bizi gerçekten umursayan kimsemiz yoktu. O öldüğünde aranacak kimsemiz yoktu. Komşusundan başka... Ki onun da burada olmak bile istemediği açıktı.

“O... öldü mü?” diye sordum sonunda kesik kesik. Bir insanın hayatının elektrik düğmesi gibi tek bir hareketle kapatılabileceği fikri –annemin bir otoyolda pat diye yok olabileceği düşüncesi– hiç de gerçekmiş gibi gelmiyordu.

“Onu kaybettik, Sare.” Fiona, Dotty’nin omzuna uzandı; dengesi bozulan küçük kız ağladı. “İnanamıyorum. Daha bu sabah görmüştüm onu.”

Öldü, dedi zihnim, beyaz bir peçeteye yayılan mürekkep lekesi gibi. Annem ölmüştü. Göğsümdeki o çırpınma hissi yerini keskin ve kaçınılmaz bir sızıya bıraktı. Ellerim kucagımda titredi, sol avucumun içindeki yara izleri karıncalandı.

Lanet olsun. O çırpınışı görmezden gelmemeliydim.

Şöminenin üstündeki ahşap bir çerçevede duran eski bir fotoğraf gitgide büyüdü zihnimde: Annem ve ben. Beş ya da altı yaşında olmalıyım. Annem ayık, gülümsemesi mahcup. Bir eli sıkıca kolumu tutmuş. Sanki gerçekten var olduğuma, onun kızı olduğuma emin olmak ister gibi. O zamanlar beni severdi. Ben küçükken. Gözlerinde hâlâ azıcık parlaltı varken. Sonra büyüdüm. O da değişti. *Neden her şeyi bu kadar büyütüyorsun?* diyen sesi yankılandı kulaklarımda. *Neden her şeye bu kadar takıyorsun, Sare?*

Duvarlar küçülmeye başladı, içimde kalan son umudu da nefesimle birlikte verdim. Akciğerlerim söndü. Kalbim sızlamaya başladı. Açık avucuma, tekrar hata yapmamam için orada duran üç silik ize baktım.

“O gitti,” diye tekrarladı Fiona; sesi kapanmak üzere olan bir robotunki gibi yapmacıktı. İşte o zaman, arkasındaki duvarda beliren çatlakları fark ettim.

Hayır. Aynı şeyin yaşanmasına izin veremezdim. Bunu durdurmam gerekiyordu. Olacakları önlemem gerekiyordu.

Üç numaralı kural, diye tekrarladım boş yere. Ölüm bir seçenek değil.

Kısacık bir an için kolyemi tutup Munu’yu çağırmayı düşündüm. Çok mu geç kalmıştım? Belki o yardım edebilirdi, başarısız olmamı engelleyebilirdi. Ama ben daha harekete geçmeden duvarlar yıkıldı ve oda, eski bir pişmanlığın pençesi gibi üzerime çöktü.

O gitti. Kelimeler yankılanarak bir akbaba sürüsü gibi çevremde döndü. O gitti. O gitti. O gitti.

“Hayır!” diye bağırdım. “Dur!”

Sare, seni aptal! Lanete karşı kazanabileceğini mi sandın gerçekten?

Ben ne yaptım? Kendimi, öz annemi sevmediğime nasıl inandırdım? Onu önemsemeyi hiç bırakmamıştım ki. O benim her şeyimdi.

Zemin, panik dolu hâlime karşılık verircesine titredi, inledi ve çatırdadı; ev iyice eğilerek depremin amansız gücüne boyun eğdi. Son dört yıldır unutmak için çırpındığım o acı, yıldırım gibi içimden geçti ve bir kez daha benden daha güçlü olduğunu kanıtladı. Karşı koymam gerektiğini biliyordum; kuralları tekrarlamalı, nefes almalı, saymalıydım; dikkatimi dağıtmalıydım. Zaten yapmam gereken bu değil miydi?

Hayatı doldurmanın yüzlerce yolu vardır ve hep, insan elindekinin kıymetini bilmeli, derler. Ama ben bu öğüdü uygulamaya asla cesaret edememişim. Eskiden, mutluluğun peşine düşmeye kalkacak kadar saftım. Ama her kalp kırıklığı, bana yeni bir ders olmuştu. Ben diğer çocuklar gibi değildim. Duygularımı dizginlemeyi öğrenmek zorundaydım. Üstelik bunu başardığımı sanmıştım. On üç yaşımdan beri hiç ağlamamıştım. Göğsüme sevginin kırıntısı dahi sızmasın diye kendimi dış dünyaya kapamıştım. Her umut

parıltısını, her mutluluk kıvılcımını kapımdan geri çevirmiştim. İçimde bir damlacık dahi sevgi kalmamıştı. Şimdi bütün bu çabayı hiç edemezdim.

Ne var ki deprem hâlâ devam ediyordu; camlar kırılıyor, ahşap parçalanıyor, evin kendisi bana aslında ne olduğumu haykırıyordu. Bir öksüz. Hiç kimse. Yeryüzüne gelmiş en yalnız kız. Karşı koymak ya da direnmek için artık çok geçti; yardım çağırmak için de öyle. Kalbimin çatırdadığını duydum ve bir bez bebek gibi yere yığıldım.

Bu kez ölmem sadece dokuz saniye sürdü.

Lanet dediğimiz şey, ilahi düzende bir bozulmadır. Bazen kasıtlıdır bazen de hiç istemeden oluşur. Birçok lanetli kişi, hayatını bu yükün farkına bile varmadan sürdürür; kimileri ise bu gerçeği, kendilerini Ölüm'ün kollarında bulana dek bir an bile unutmaz.

***Kalp Kırıklığı Kitabı, Müneccimbaşı Sufi Çelebi'nin
Gizemli Olaylar Güncesi'nden alıntı***

Aile kaderdir. Zamanı hiçe sayarak genişlemeye ve varlığını sürdürmeye çalışır, bireysel ölümlülüğe karşı bir başkaldırıdır. Sonsuza kadar yaşamak ister, dünyada izler bırakır, unutulmamak için yalvarır.

İnsanlar sırf bu yüzden çeşitli soyadları uydurup kendilerini ailelerin içine yerleştirir; herkes, atalarının damgasını taşıyan bir soya doğar.

Ancak kişinin rızası olmadan edindiği tek şey soyadı değildir. Genleri de miras alırsınız. Benleri. Gamzeleri. Doğum lekelerini. Hastalıkları. Annenizin gülümsemesini ya da öfkesini. Heyecanlandığında ellerinin titreyişini, güzelliğine edilen iltifatları savuşturma şeklini. Bir yalnızlık kafesi içinde yaşamayı ve hiçbir yere ait olmamanın sızısını.

Hatta bazen, şayet benim kadar talihsizseniz, şanssızlığı da. Bir aile yadigân gibi nesilden nesile geçen, kanda zehir gibi dolaşan bir laneti.

Annem benim gibi lanetli değildi. O ve ben hep zıt kutuplardaydık, rollerimiz tersine dönmüş gibiydi. Sanki ben ebeveyndim, o ise çocuktuk. Ben bir adım atmadan önce muhakkak riskleri hesaplardım; o ise eylemlerinin sonuçlarını hiç düşünmezdi. Ben, kendi rızamla inzivaya çekilmiş, sevgiden ve herhangi biriyle anlamlı herhangi bir bağ kurmaktan kaçmıştım; o ise sevgiye susamış gibi gözünü bile kırpmadan ilişkilere dalardı. Ama ona hayranlık duyan adamlar hep onun tahammül edemediği kişiler olurdu; annemse hiç sektirmez, merhameti olmayanlara kaptırırdı gönlünü.

Belki de ben ondan daha şanslıydım. Belki de bir erkeğin kalbime girmesine asla izin veremeyeceğim için minnet duymam gerekiyordu. Bir saniyeliğine dahi olsa gardımı düşüremezdim. Aşka kapılıp gitmeyi göze alamazdım.

Çünkü aşk, benim gibi biri için –kalp kırıklığından ölmeye mahkûm biri için– üç harfli bir ölüm fermanıydı.

Ölümün eşğine ilk gelişim dört yaşındayken olmuştu ve kıl payı kurtulduğum o deneyim bana Munu'yu, yanıma yaklaşmasına izin verilen tek varlığı kazandırmıştı.

İlk karşılaşmamız zihnimde hâlâ taptazeydi. Daha sonraları, kalbimi başkalarına açmanın ne kadar tehlikeli olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başladığımda, o günün anısını potansiyel dostlukların doğurabileceği tehditleri savuşturmak için bir kalkan gibi kullanmıştım. Ama o sıralar insanların doğurabileceği tehlikelerden bihaber, mutlu bir cahildim.

Bir grup çocuk parkta yalnızca çocuklara has o masum ama acımasız kararlılıkla beni dışlamaya karar vermişti. Gözlerimi her kapadığımda nasıl koşuşturduklarını hâlâ zihnimde canlandırabiliyordum. Kahkahalarının flütü andıran sesini, bir ağzdan

söyledikleri sözleri duyabiliyordum: *Sen bizimle oynayamazsın.* Yanaklarımda gezinen sımsıcak yaşlar, göğsümde telaşlı bir kanat çırpışı, yere düşerken tenimi çizen ağacın sert kabuğu... Sonra o kanat çırpışlar şekil değiştirip keskin ve yakıcı bir acıya dönüşmüştü. Nefes almak için çırpınıyordum, sudan çıkmış bir balık gibiydim.

“Ağlama, canım,” demişti bir ses, beni teselli ederek. “Ağlamak her şeyi daha da kötüleştirir.”

Başımı kaldırdığımda, aşağı yukarı kolum uzunluğunda minik bir kadının havada süzüldüğünü görmüştüm. Dağınık gri güvercin kanatları, giydiği kabanık şeker pembesi prenses elbisesiyle neredeyse görünmez hâle gelmişti. Onu kurtarıcı meleğim sanmıştım.

Etrafımda uçan kadının kanatlarını çırpıp durmasına odaklanmış, göğsümdeki sızıyı unutmuştum.

Elimi açıp uzattığımda iç çekerek avucuma konmuştu.

“Hayat çizgin pek uzun değil,” diye mırıldanmıştı, tenimde parmaklarının ucuna basarak yürürken. Her adımı beni hafif hafif gıdıklıyordu. “Ama gördüğüm diğer hayat çizgilerinden çok daha cesur. Atandığım diğer kişilerden bahsediyorum yani. Onlar da fena iş çıkarmadılar.” Boğazını temizlemişti. “Genelde fena degillerdi yani. Ama boş ver sen bunları. Sen öyle sıradan bir görev değilsin. Oldukça özelsin.”

Acaba uyuya mı kaldım diye düşünürken sessizliğimi korumuştum. Belki de sadece bir rüya görüyordum.

“Çok küçüksün, değil mi?” diye sormuştu bir anda. “Kaç yaşındasın sen?”

“Dört,” demiştim dalgınlıkla.

“Göklerdeki Yüce Patron adına!” diye haykırmıştı, minik eliyle ağızını kapatarak. “Daha bebensin sen, her an cam gibi paramparça olmaya hazırsın. Şimdi söyle bakalım, tatlı kız, burada bir tuhafılık hissediyor musun?” Bir parmağını göğsüme değdirmişti.

“Artık hissetmiyorum,” dediğimde gülümsemesi büyümişti.

“İşte bu harika. Seni kurtarmayı başardım.” Işıl ışıl parlıyordu. “Sare Sıla Silverbitch, benim adım Munu. Senin koruyucunum.”

“İyilik meleği gibi bir şey mi?” diye sormuştum umutla.

“Ah... Sihirli değneğim olsa ne güzel olurdu, değil mi?” diye gülmüştü. “Şöyle bir sallayıp *—puff—* her şeyi düzeltirdim! Ama hayır, ne yazık ki elimde ne değnek var ne de yıldız tozu. Belki bir çeşit vaftiz anne sayılabilirim ama güçlerim... sınırlı. Çok sınırlı. Patronuma bağlı çalışıyorum, o da Öteki Taraf’taki çok önemli patronlara bağlı. Onlara Saklı Olanlar denir. Karmaşık bir yapı ama önemli olan şu: Bu organizasyon senin gibi ölümlülere hizmet eder.”

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadan gözlerimi kırpıştırarak ona bakmıştım. Kafamın karışıklığı yüzüme yansımış olacak ki Munu’nun bakışları yumuşamıştı.

“Şöyle anlatayım,” demişti nazikçe, “ben de bir zamanlar senin gibi canlı ve nefes alan bir varlıktım. Canının ne kadar çok yandığını sahiden anlayabiliyorum. Ölmeden önce benim de bir kalbim vardı.” Durmuş, kaşlarını çatmıştı. “Sanırım hâlâ da var.”

“Öldün mü sen?” diye sormuştum hayretle.

“Teoride.” Munu yine boğazını temizlemişti. “Ya da pratikte. Ne bileyim ben.”

“Annem nerede?” diye sormuştum gözlerimi telaşla parkta gezdirerek.

Minik kadın kötü niyetli birine benzemiyordu ama ölü olduğunu söylemesi midemin kasılmasına neden olmuştu.

“Orada,” demişti Munu, parmaklarıyla çitin arkasını işaret ederek.

Annem bir adamla, belki bir başka ebeveynle ya da bir yabancıyla yan yana durmuş gülüyordu. Bir süre sonra dönüp bana el sallamıştı. Öyle çarpıcı bir güzelliği vardı ki erkekleri bal kavanozuna üşüşen arılar gibi kendine çekiyordu.

“Bugün çok iyi iş çıkardın, canım. Olağanüstüydü!” demişti Munu, anneme bir daha bakmadan. “Şimdi bu söyleyeceklerim sana ne kadar anlamlı gelir bilmiyorum ama... bugün neredeyse ölüyordun. O minnoş kalbin ölümün kıyısına kadar gitti ama neyse ki tam zamanında yetiştim.”

“Ne... ne demek istiyorsun?” demiştim ayağa kalkarak. Munu hâlâ avucumdaydı.

“Bak şimdi, kulağımı dört aç, beni iyi dinle. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden dan diye söyleyeceğim,” demişti Munu, derin bir nefes alarak. “Sen lanetlisin, Sare. On sekiz yaşına gelmeden kalbin beş kez kırılırsa, ölümlü hayatın sona erecek. Beşe kadar saymayı biliyor musun sen? Göklerdeki Yüce Patron aşkına, bu kalp kırıklıklarını akıllıca kullanmalıyız. Kullanacaksak tabii.”

Kaşlarımı çatarak ona bakmıştım.

“Dört yaşındasın ve şimdiden o kadar narinsin ki.” Munu çıplak avucumu bomboş bırakarak havalanmıştı. “İncecik bir buz tabakası üstünde yürüyoruz. Çok tehlikeli bir görev bu.”

“Nasıl yani? Nasıl tehlikeli?” diye sormuştum elimi indirerek.

Munu öfkeyle burnunu çekerek, “Orasını boş ver sen,” diye cevap vermişti. “İnsanlığın dehşetlerinden seni ben korurum. Ama bana söz ver: Asla ağlamayacaksın, tamam mı? Bu en önemli kural.”

Uyarısının ciddiyetinden ürktüğüm hâlde başımı onaylar gibi sallamıştım. Bir lanetin ne demek olduğunu tam manasıyla idrak etmem birkaç yılını alacaktı. Kaburgalarımın ardına, dua eden parmaklar gibi kıvrılmış kemiklerin arkasına gizlenmiş bir kalbim vardı ve bu kalp, her kırıldığında beni öldürecekti.

“Ben çok ciddiylim. Bu lanete karşı hayatta kalmanın ilk kuralı bu, Sare. *Gözyaşı dökmek yok. Ağlamak yok, anlaştık mı?*”

“İyi de neden ben?” diye fısıldamıştım, merak göğsümde kabırırken. “Ben neden lanetlenmiş olabilirim ki?”

“Neden, neden, neden! Herkes de bunu soruyor zaten!” Munu’nun kanatları durmuş, bakışları sertleşmişti. “İnatçı buklelerin, kahverengi gözlerin ve lanetli bir kalbin var. Var çünkü... öyle işte. Bir nedeni yok. Bu tür sorulara kafa yorma sen. Benim paha biçilmez yardımla lütuflandırıldığın için minnet duymalısın. Çoğu bu kadar şanslı değil.”

“Tamam.” demiştim yine. Bu kez sözlerinin ağırlığını daha derinden hissetmiştim.

“Ne kadar tatlısın, canım benim.” Munu’nun kanatları, minik bir serçe gibi usulca hareket etmişti. “Kendine zarar verecek kadar nazik ve iyi yüreklisin.”

İşte o günden sonra, Munu hayatımda kalıcı bir varlık hâline gelmişti. Her gün, hatta bazen günde birkaç kez uğradı. Günler haftalara, haftalar aylara döndü, çocukluğun o yoğun perdesi yavaşça genişlerken, Munu’yu sadece benim görebildiğimi ve duyabildiğimi fark ettim. Bunu fark edince şaşırtıcı bir huzur duydum çünkü bu bana kendimi özel hissettirmişti. Yine de ara sıra, “Ben neden lanetliyim?” diye sorardım ona. Çevremdeki başka kimse bu kadar ağır bir yük taşımıyordu. Ama Munu her defasında sorumu geçiştirirdi. Saklı Olanlar, bu ismi boşuna almamıştı. Onların yöntemlerini sorgulamak beyhudeydi. “Merak insanın başına dert açar, özellikle benimki gibi bir patronun varsa,” derdi. Ben de en sonunda sormayı bıraktım.

Anneme Munu’dan hiç söz etmedim. Annem o zamanlar bana çok düşküncü ama ona görünmez bir vaftiz annem olduğunu söylesem de bana inanmazdı. Zaten Munu da bunun onu üzmemekten başka bir işe yaramayacağı konusunda ısrar etmişti. Annem zaten üzgündü ve o üzüntülü hâlleri her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Munu’nun o eğlenceli sohbetleri çocukluğumun o karanlık günlerini bir nebze olsun aydınlatmıştı. Beni koruyacağına dair sözünü tutmuş, dünyada geçirdiği her saniyeyi benim iyiliğime ve sıkıntılarımı gidermeye adanmıştı.

Aramızdaki pazarlıkta üstüne düşeni yerine getirmeyen, sözünü tutamayan bendim.

Hani ölürken hayatının gözlerinin önünden geçtiğini söylerler ya, bana hiç öyle olmadı. Belki de acı beni kör edecek denli şiddetli olduğundandı. Ya da belki de asıl üzücü gerçek, hayatımda ölüm dışında kayda değer hiçbir şeyin olmamasıydı.

Keşke değerli hayatımı her yitirişimin arkasında büyük sebepler olsaydı –aşk, ihanet ya da macera gibi– ama ne yazık ki hepsi hayal kırıklığı yaratacak kadar sıradan ve önemsizdi. İlk kalp kırıklığım, bir bakıcının gitmesiyle olmuştu.

Munu, Carly’ye fazla bağlanmamam konusunda beni uyarmıştı, ben de elimden geleni yapmıştım. Annem onu bir Facebook grubunda bulmuş, muhtemelen bir çocuğa bakabilecek herhangi bir yeterliliği olmamasına rağmen işe almıştı. Carly, beni okuldan alırken her seferinde saf bir sevinçle karşılardı. Sertti ama sıcaktı, evinde ise her daim balık kroket ve oje kokusu hâkimdi. Bazen bir kelime ya da bir koku, beni onun gıcırdayan deri koltuğuna geri götürür hâlâ. Yaşıma hiç de uygun olmayan filmler izlediğimiz, benim ona bir kedi yavrusu gibi sokulduğum o anlara. Munu omzuma konup sızlanırdı, ben de aptal gibi onu uzaklaştırırdım.

“Sen onun için yalnızca bir işsin,” diye yakınırdı Munu. “Aklını başına almazsan kalbin kırılır.”

Carly gittiğinde sekiz yaşındaydım.

Onun gidişi ilk gerçek kalp kırıklığımdı. Çekip gittiğini öğrendiğimde etrafımdaki zemin sallanmıştı; o gümbürtü, ilk ölümümün habercisiydi.

Olawsız geçen üç yılın ardından, on bir yaşında yeniden birileriyle arkadaşlık kurmaya cesaret edebilmişim ama bu deneme, oyun parkındaki ilk girişimimden bile daha kötü sonuçlanmıştı. Bunu kabul etmek hiç hoşuma gitmese de Munu’nun yine beni önceden uyardığını söylemek zorundaydım. “Bu Aurelie’ye güvenmiyorum,” deyip dururdu ama ben ona hiç kulak asmamıştım. Aurelie çok tatlı bir arkadaştı, ta ki ikimiz de aynı çocuğa âşık olana kadar. Ben kenara çekilmeye razıydım ama bunu yapmaya fırsat bulamadan Aurelie, Thomas’ı elde edebilmek için dostluğumuzu çöpe atmıştı. Kalbim bir kez daha paramparça olmuştu. Kalbim iki kez kırılmıştı, iki kez ölmüştüm. Bu kez zemin sanki ayaklarımın altında paramparça olmuştu ve her yarık, içimdeki çaresizliği yansıtıyordu. Bu sonuncusu olur sanmıştım. Eh, en yakın arkadaşının ihanetinden daha beter bir acı olamazdı, öyle değil mi?

Ama sadece iki yıl sonra, annemin en uzun süreli sevgilisi Ferit, kalbimi bir kâğıt gibi buruşturup atmıştı. Munu'nun tüm uyarılarına rağmen onu bir baba figürü olarak kabullenmiş ve bu aptalca kararın bedelini ağır ödemiştim. Ferit sonunda kapıyı çarpıp gittiğinde, annemle ben kalp kırıklığının ağırlığı altında çökmüştük. Ama tabii ki annem, benim aksime, ölmemişti.

Ta ki bugüne kadar.

Söz dinlemeyen kalbim dördüncü kez durduğunda, depremin sarsıntısı azalmış, fiziksel acı yavaş yavaş çekilmişti. Gözlerim, yapışkan bir karanlıkla kaplı Ara Diyar'a –yaşam ile Öteki Taraf arasında sıkışmış o gölgeler âlemine– almıştı. Ne zaman ölsem, hep buraya düşer, Munu beni yeniden yaşayanların dünyasına itene dek yitip gitmek ile geri dönmek arasında asılı kalırdım.

Ara Diyar, bir deniz fenerine benziyordu ama orada onu tam anlamıyla inceleyecek kadar uzun süre kaldığım olmamıştı hiç. Burada zaman az bulunan bir şeydi.

Kendimi, fenerin gövdesini çevreleyen terasta bulmuştum; yıldızsız geceyle beni demir parmaklıklar ayırıyordu. Taş duvardaki fenerden yayılan soluk, gümüşi ışık, karanlığı delmekte zorlanıyordu.

Korkuluklara tutunarak öne eğilmiştim. Ne bir ses vardı ne de bir hareket ama aşağıda bir şeylerin kıpırdadığına dair elle tutulur bir his vardı. Kısacık bir an için kendimi aşağı bırakıp bu sırrı çözmeyi düşünmüştüm. Belki gezegenlerin arasındaki boşluktu, belki de bir düşler okyanusu.

Ama harekete geçmeme kalmadan Munu'nun tanıdık sesi, sessizliği kuş cıvıltısı gibi doldurmuştu.

“Neden lanetle savaşmadın, canım?” Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark edince şaşırdım. Munu asla ağlamazdı. Bana sağlam bir örnek olabilmek için çabaları hep.

“Her şey bir anda olup bitti,” diye fısıldadım ve gözlerimi boşluğa, sabırsız gecenin bir saat gibi tik tak sesleriyle ilerlediği yere dikmişim. Burada ne yaşanırsa yaşansın, geride bıraktığım dünyada bir göz kırpmış kadar bile sürmezdi.

“İki numaralı kural: Acıyı öfkeye dönüştür,” diye tekrarladı Munu. “Uygulasaydın belki kurtulabilirdin. Ama sen vazgeçtin, öyle değil mi?”

Zaten ölmüşken, hayatta kalma kurallarının tekrar edilmesinin bir faydası olmadığını söyleme gereği duymadım. Hem annemin kaybının şokunu öfkeye dönüştürmek nasıl mümkün olabilirdi ki? Tamam, annem öyle Yılın Annesi falan sayılmazdı; çoğu gün gözleri üzerimden kayıp gider, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırırdı. Ama bir zamanlar her şey farklıydı. Onun kollarında uyuyakalır, anlattığı İstanbul masalları ve saçlarımı okşayan parmaklarıyla huzur bulurdum.

“Be... ben hiçbir şeyin beni kurtarabileceğini sanmıyorum,” diye kekeleydim. “A... annem öldü.”

En baştan kaybedilmiş bir savaştı bu.

Munu’nun gözleri bir anlığına fal taşı gibi açılrsa da ardından başını bir sağa bir sola sallayıp dudaklarını büzdü. “Zaten uzun süredir gitmişti, öyle değil mi? Buna yaşamak denmezdi ki. Tahmin edeyim. Alkol zehirlenmesi, değil mi? Hiç değilse birkaç ay boyunca daha az içse ölür müydü sanki?!”

“Kaza geçirdi,” diye yanıtladım soğuk bir sesle. Ayık ya da değil, annemi seviyordum ve bu benim hatamdı. Onun değil.

“Çok üzüldüm, canım,” dedi Munu, yüzüme doğru süzülerek. Kırmızı ruj ve pembe elbisesi neon gibi parlıyordu ama arkasından uzanan gölgeler, onun bizi yutma hevesiyle bir nabız gibi atan parmaklıkların ötesindeki bir bölgeye ait olduğunu hatırlatıyordu. “Fakat seni işlerin bu noktaya varabileceği konusunda uyarmıştım. Uyarmadım mı?”

Munu benden başka herkesten nefret ediyor gibiydi. Kendi hayatının sıradan olduğunu söylerdi hep ama biraz yaramaz olduğunu itiraf etmekten de çekinmezdi. Belki de bu yüzden nihai

huzur yerine benim gibi görevler veriliyordu ona.Yaptığı iş, onu yaşayanlara karşı daha hoşgörüsüz hâle getirmişti; annemi hiç sevmemiş olması da bu yüzden beni şaşırtmazdı. *Bırak ağlasın!* Ben ne zaman annem için kaygılınsam Munu hep böyle derdi. *Yemek yemiş mi yememiş mi diye neden bu kadar dertleniyorsun ki? O senin evcil hayvanın değil, ebeveynin!* Munu’ya göre annem benim hayatta kalmama yönelik bir tehditti, bilhassa da Ferit’le yaşananlardan sonra. Onun hayatımıza girmesine izin verdiği için annemi hiç affetmedi.Ama ben suçun bana, benim zayıf kalbime ait olduğunu biliyordum. Başka hiç kimseye değil.

“Tamam.Yine çuvalladım, oldu mu?” diye fısıldadım gölgelere doğru, öfkeme sarıldım, onu şişmiş bir yara gibi patlatana dek ovalamaya hazırdım.

Son diriliş hakkımı tükettiğim için Munu’dan azar ıstıtmeyi bekledim ama o beni daha fazla azarlamamak için kendini dizginledi.

“Olan olmuş bir kere.” Bana bakan gözleri dolunaya benziyordu. Sesini yumuşattı. “İyi olacaksın. Atlatacaksın.”

İnsan kendi annesinin ölümünü atlatabilir miydi gerçekten? Hem öyle bir şey mümkünse bile, bedeli ne olurdu? Ne var ki burada aklımdaki soruya herhangi bir cevap bulmam mümkün değildi. Karanlık her şeyi gizliyordu.Ara Diyar’dan bir cevap ummak saflık olurdu. Munu’nun patronları –kim oldukları meçhul o Saklı Olanlar– bana geri bildirim fırsatı verseydi, öldüğümde kendimi ıssız bir adada ya da egzotik bir yerde bulmayı tercih edeceğimi söyledim.Terk edilmiş bir deniz fenerinde değil.Ama hiç de öyle umursuyormuş gibi bir hâlleri yoktu ve daha en baştan Munu’yu neden bana yardımcı olmakla görevlendirdikleri de hep bir sır olarak kaldı.

“On sekizinci doğum gününe, lanetten kurtulmaya çok yaklaştık,” dedi Munu. “Bu son düzlüğe onsuz girmen senin için daha iyi.”

“Yeter,” diye çıktım. Bazen onun dürüstlüğüne ne denli acımasız olabileceğini unutuyordum. Munu’ya, bu kaybın daha önce beni öldüren hiçbir şeye benzemediğini anlatacak gücü ken-

dimde bulamadım. Annemi kaybetmek, ani ve ezici bir darbeydi. Yaşadığım sürece ne yaparsam yapayım içinden çıkamayacağım dipsiz bir kuyuydu.

“Yalnızca altı ay kaldı, sonra hayatta kalacaksın,” dedi Munu, sanki ben hiçbir şey dememişim gibi. “Normal bir insan olacaksın. Yani hemen hemen. Bir daha da hiçbir şey ya da hiç kimse kalbini kıramayacak.”

“Bundan sonra herhangi bir şeyin kalbimi *kırabileceğini* sanmıyorum,” dedim.

“Hah, aynen işte!” dedi Munu ve yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Munu her şeyi pembe ve pofuduk gösterirdi ama gerçek şuydu ki, altı ay sonra, 10 Aralık’ta on sekiz yaşına basacaktım ve lanet sona erecekti. Elbette özgürlüğün bedeli ağırdı ve ben o bedeli ödemeye hiçbir zaman hazır hissetmeyecektim kendimi. Ama eğer o güne kadar bir kalp kırıklığı daha yaşamazsam, hayatta kalacaktım.

“Bir hata daha yapmanı göze alamayız, canım. Sadece kendini düşünmelisin, başkasını değil,” dedi Munu nefes bile almadan. Onu duyup duymadığıma dair bir işaret görmeyi bile beklemedi. “Yaşayanların arasına döndüğünde, insanlar seni ne kadar teselli etmeye çalışırsa çalışsın, kulak asmayacaksın. Yasın seni felç etmesine izin vermeyeceksin. Zayıflık gösteremezsin. Yaşamalısın, Sare. Sen benim en özel görevimsin. Hayatta kalmak *zorundasın*.”

Ben buna *hayatta kalmak* demezdim. On sekizinci doğum günümde uyanırsam, lanet kalbimi ele geçirecek ve beni sevgiden mahrum bırakacaktı. Munu için, sevgiden yoksun bir yaşam nihai zaferdi. Sevinmem, hatta mutlu olmam gerekirdi; ne de olsa bir daha asla kalp kırıklığının acısını çekmek zorunda kalmayacaktım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ruhuma sinmiş olan geleceğimi kaybettiğim hissinden kurtulamıyordum.

“İyi olacağım,” dedim. Sözlerime kendim bile inanmıyordum gerçi, Munu’nun da şüpheleri olduğunu öğrensem şaşırmazdım.

“Kendini dünyaya kapat. İnsanlara güven olmaz. Felaket getirmekten başka bir işe yaramaz onlar,” dedi. Soluk fener ışığına

baktı. “Öfkenin ateşini canlı tut. Öfke kalbini kırmaz. Kinlerine kalkan gibi tutun. Bütün o yasını öfkeye dönüştürmeye çalış.”

“Bu kadarı yeter, lütfen.” Ne bininci kez dinlediğim nasihatlere tahammülüm kalmıştı ne de bir kurtuluş planı yapacak hâlim vardı. Yaşayanların arasına döndüğümde ne yapacağımı düşünecek mecalim de yoktu. Hele ki annemi kaybetmenin acısını öfkeye dönüştürmem gerektiği fikrine hiç katlanamıyordum. Zaten annem yaşarken yeterince yapmıştım bunu.

“Ne yapman gerekiyorsa yap,” dedim, sesimde derin bir çaresizlik vardı. “Beni geri gönder.”

Son kez, diye düşündüm. Şükretmem gerekirdi. Ama sadece hissizdim.

Munu başını usulca sallayarak onayladı. Sert görünüşüne rağmen, kalbimi asla kırmayacağını biliyordum.

“Tamam, canım. Saklı Olanlar ve onların amirleri adına beşe kadar sayacağım.” Munu sol elimi tuttu. Elimi açtım, avucumdaki üç yara izine bir yenisi eklenmişti. En derinleri buydu, kusursuz bir daire şeklindeydi. Bir şeylerin sonunu işaret eden bir noktayı andırıyordu.

O ize baktım ve kendime başka bir şansım kalmadığını hatırlattım. *Kimsem kalmadı.*

Munu yarama üfledi, içimden sanki tozdan yapılmışım gibi serin bir rüzgâr geçti. “Seni hayata geri dokuyorum,” dediğini duydum ve onun saymaya başlamasıyla çekilip itilmiş, çizilip silinmiş, parçalanıp onarılmış gibi hissettim. “Bir, iki, üç...”